

Koukáte co?

Ha! Klidně koukejte. No, vařil sem, v sobotu. Poblifku. Balonkovou. Neznáte? No aby taky jo, to je naše specialitka. Sobotní. Kdy mám pánčičku pro sebe. Taliprtka zas byla odjetá a tak byl klid a prostor. Pro spoustu věcí. Nejdřív teda pro válení se a pohodičku. Když nás..... no teda mě... když to přestalo bavit, vzal sem medvídka a donesl ho pánčičce, která se povalovala na gauči a huhňala, že má ucpanej nos. A tak sem jí začal léčit. Tim medvědem.

Byste koukali, jak vozdravnej oučinek takovej vosliznutej medvěd má. Když ho plesknete někomu na gezicht! Lepčí než nahřátej ručník ☐ . Za vodměnu mi ho pánčička mrskla na hlavu. A tak jsme rozjeli bitvu. A pak pěkně mírový jednání a mudláníčko. A pupíko-hlazeníčko. A do ouška špitáníčko. A to vám ji tak uzdravilo, že hópła z postele a zaktivovala se jedna radost. A pak to začlo lítat, jak je u ní zvykem.

Nasnídat, poklidit, kafe uvařit a jde se zazvonit na Danušku. Ta ovšem nebyla doma, čímž mě velmi zklamala. To se nedělá, já s tím počítal už! Tak jsem si došel aspoň pro pana Květáka. Pánčička láteřila mezi futrama, ať Honzu, kterej nám otevřel, už nezdržuju a okamžitě koukám Květáka vrátit. Nemohnul sem. Musel sem kroužit, chtěl sem si Květáka pořádně užít. Nakonec mi ho vyrvala, vrátila ho Honzovi a mně nakázala vrátit se k nám domů. Nooo aby se taky netento, žejo.

Tak jsme se teda místo družení a povídání pustili do toho vaření. A první na řadu přišla ta poblifka. Nejní to nic komplikovanýho, co se ingrediencí týče. Zvládnete to každej. Potřebujete nějakej ten základ v podobě hrnce s vývarem, do toho něco, co tam budete házet, pak pánčičku, která to tam bude házet a..... a!! No a balonek s kterým se u toho vaření bude taky házet!! No a tím pádem vaříte tu Balonkovou poblifku, bez balonku, by to vaření totiž nebylo vono. Ale ! Pozorte, nejní to jen vo tom házení. To ani náhodou.

Hlavní bylo to, že během vaření došlo i na hledání. Balonku, pochopitelně. Pánčička dycinky zašmrldala v kaserólu, já jí u toho dozoroval, aby to jako nevožulila to šmrldání, pak popadla balonek, a já šel pykat... No to my na to hledání máme takovej rituál. Pánčička mi řekne : "Di pykat Rumoušku" a to znamená, že se mám vzdálit a usadit a ona jde a schová to něco. V tomhle případě teda Balonek. Tim, jak tady nebyla Taliprtka a nemotala se do toho, bylo spousta prostoru a možností, kde a kam schovávat. A tím pádem se nám dobře vařilo a

hledalo. Byste koukali jak.

Úplně nejlepší pak bylo, když dala do hry ty balonky dva. A úplně stejný a já musel hledat jen ten jeden, ten kterej schovala doopravdy a ne ten, na kterej sem při hledání narazil. To bylo dobrodružo. Když k nim přidala ešče medvěda, co sem s nim zpočátku nekamarádil (Protože byl ale línej! Nechtěl běhat po kopečku!), měl sem už práce až nad svou roztomilou hlavu. A pánčička tím pádem volný ruce na dokončení tý naší poblifky.

Když nám to spolu tak pěkně vodsejpalo, pustili jsme se ešče do druhýho jídla a vyrobili vepřový plátky na zelenině. Dostal sem vodkrojky, abych vyhodnotil, ešivá sou ty plátky kvalitní. Byly, takže jídlo se nám povedlo. Ať má paník co do žaludku, až se dovalej domů. Hotovo, fertig, tak to bychom měli. A jak byla celá už rozjetá, popadla kýbl a šla máchat hadrama. Prolítla byt, vycídila ho dočista do čista a byla spokojená, jak nám to všechno vyšlo.

Já sem koukal z balkóna a dělal sčítání lidu na chodniku. Když šla pánčička kolem, koukla taky ven a zjistila, že tam je docela hezky tak..... že prej vezmem ty její ucpaný dutiny ven. A proč ne, co bychom je nevzali. Já sem byl pro. Dycky sem pro, když se de ven. Nabalila se jak pumpa, vybavila kapsičku dobrůtkama a tramtadadááá deme. Huráá. To je lepčejší, než aby se mnou šel paník, až se vrátěj z chalupy, jak sliboval.

A jak jinak, vzali jsme to směr Sobín a naše oblíbená hospůdka Na hrázi. Pěkně polema, kde ještě ležel sníh a dalo se tam ještě krásně jít.

Trochek foukalo, pravda, nějak mi to napínalo plachty.... ☐

A to dokonce přes oblevu i suchou nohou. A tak jsme si to tam užívali.

Už čutneš?

Čutej sakra!

aaa... už to přijde!

Hopsasááá!

Což se o cestičkách říct nedalo, tam ležel rozsajrajtější sníh, jak říkala pánčička, prostě břečka. A milá břečka způsobila to, že pánčičce tak jako kapek teklo do bot. A tím pádem jí teklo do bot i v přeneseném slova smyslu, páč jí bylo jasné, že tohle asi nebude to pravý vořechový pro její milý dutinky. No ale, nejsme z cukru, ne? Nebyla nějaká extrovní zima a my se pohybovali svižně.

Mám.....

Beru to!

Svižně ano, ale ne rychle. Nebo takhle - já jo, já sem rychlej byl. Mám čtyři noženky a ty jsou, jak známo, opatřeny drápky. Vona má noženky jen dvě a na nich obuv. Pravda trekovou (a mokrou), ale ani jedna z těch vlastností nezabraňuje tomu, aby jí to pěkně nepodkluzovalo. Což jí značně zbrzděovalo. Makala usilovně, ale bylo jí to k..... k ničemu. Prostě šla jak slimejš. Furt sem se musel vracet. Kapek rozdíl, proti tomu, jak jsme se pohybovali polema. Tam to svištělo dovopravdy. Hlavně já sem lítal jak šůs, páč mě vysílala tu doprava, tu doleva. A nešetřila mě, pěkně dálky jsem musel běhat. A! Taky na rákosovitou trávu došlo, to se musí, to je jasný.

Tentokrát vylepšeno o to, že u cesty bylo naváto spousty sněhu. A já tam mohl hopíkat jako klokan a občas trošku zapadnout, až se pánčička smála nahlas. Pak přišel takovej dlouhej úsek mladou alejí a to jí to nešlo vůbec, teda. To už byl proti ní rychlej i ten slimejš. Než jsme došli k trati, uběhnul asi tak tejden a půl. Mi připadlo. Hrozně nudnej úsek, páč se tam ani hrát nedalo. To za tratí na louce už konečně vytasila balonek a trochu jsme se do toho pustili. Pak přečvachtat ještě ten poslední úsek a šup do teplíčka do hospůdky, pěkně ke kamnům. Těšil sem se zase na Baštu, ale prej ne, že jsme si pupek dost narvali při tom vaření a že ani nemá hlad. No dobrý, tak jako že nemá hlad, to je její boj, ale já bych si bejval dal. A rád. Tož aspoň, že vobjednala tu česnekačku. S krásně křupavě opečeným chlebem a rohlíčkem. Mňaminky mňam. Rohlik byl převážně můj, nechal sem jí teda špičky, to jo. A navoplátku sem zasejc dostal pár kostiček toho chlebíčka výbornýho. I mi ho do poblifky namočila. To sme si šmákli. Sladká tečka byla pochopitelně, přece nebudeme pít suchý kafe, takže já tatrunku a mlíčko, vona kafíčko a.... pšššt, ať to neslyší dijéta prej... miňonky.

Psal pánik do telefěna, že prej za půl hodinky vyrážej. Proběhlo trochek počtů a kalkulací na téma vyčkat krzevá tu proklatou obuv, a nebo jít, páč co tam tak dlouho budem dělat. Vyhrál pohyb a tak jsme vyrazili. Navrhoval sem zkrátit si to polem, co je hned kousek za hospodou, ale to vyhodnotila, že bychom se asi domů nedostali nikdá, páč bylo skorem bez sněhu, podmáčený, takže by prej zapadla. Nemá žrát ty miňonky. Kdyby je dala mně, nebude klustá a nezapadne. Tak půjdem celou štreku, pěkně poctivě prostě. Dyk bylo docela fajn. Jen to teda zase podkluzovalo. Žiš, vy ste lidi nešikovný. Ale poctivě musim přiznat, že zpátky jí to šlo líp, než tam. Asi grif nějakej si vymyslela, ale byla značně svižnějš. I přes to, že jí v

botěnkách slušně čvachtalo. Furt si nadávala, že je měla naipregnovat či čo. Dočvachtali jsme se k tomu poli, co jsme přes něj šli prve a vzali to přes něj i teď. Tím pádem jsme se značně zrychlili. Ono taky to nebylo od věci, začlo se nám smrákati a páč tam máme ty prasátka, že áno..... tak jsem měl třebas zákaz i běžet do stařiny, abych se prej nepáral potom nebo co.

Aspoň, že na závěr už skorem na konci polí jsme ještě na chvíli do stařiny zabočili, abych prej měl klid na duši, říkala □ . No a pak už pěkně šlápnout do pedálů a za chvíli jsme byli doma. Pánčička mi vočistila zaflákanej podvozek a sama hópła do vany, že aby těm mokrejmhaxnám to vynahradila. Když vylezla a otevřela dveře, nebyla vidět. Páry všade jak v emerickým sci-fi. Až sem se leknul, ešivá nevyjde třá Terminátor, nebo Vetřelec □ . Ale ne, prej jen preventivní opatření proti zhoršení zdravotního stavu.

Hele.....to se na to mohla rovnou vykašlat, páč víte co?? V neděli si totiž dala repete. Nepoučitelná no.